

Коли на підприємство працевлаштовуються люди, коли вони вступають до лав його первинної організації ПМГУ – це чудово! Принаймні, саме так було до війни. Зараз же, беручи на облік нових членів Профспілки, профлідери і активісти первинок нерідко відчують гіркоту. Адже йдеться про переселенців – про тих, хто втратив все, і змушений розпочинати з нуля на новому місці.

На жаль, сумна історія втечі від війни є і у нашого сьогоднішнього героя – Михайла Ковальова, раніше мешканця міста Бахмуту Донецької області, а тепер криворожанина, помічника машиніста тепловоза залізничного цеху №2 ПАТ «АрселорМіттал Кривий Ріг»:

– У свій час я закінчив залізничний технікум, але Бахмут – місто невелике, за професією знайти роботу було дуже важко. Тому, щоб якось прогодувати свою сім'ю, довелося попрацювати і офіціантом, і сторожем у магазині.

Коли почались активні та постійні обстріли нашого міста російськими загарбниками, моя родина, а це, крім мене, дружина, дві сестри, мати та бабуся, прийняла рішення покинути Бахмут і виїхати в більш безпечний регіон України.

На новому місці

Спочатку ми прибули у Дніпро, як на мене гарне місто, можна сказати навіть зі столичним шармом. Але побувши трохи в цьому великому обласному центрі, ми зробили для себе висновок, що людей там багато, а знайти підходящу роботу проблематично. Так виник варіант з іншим великим містом Дніпропетровської області – Кривим Рогом, де, як нам розповіли, багато промислових підприємств, що дає більше можливостей для працевлаштування.

У Кривий Ріг наша родина прибула 7 квітня. Тут у нас родичів нема, тому відразу почали підшукувати якесь житло. Врешті-решт вдалось зняти окрему квартиру, в якій мешкаємо й понині.

Правильний напрямок у пошуку роботи на новому місці мені підказав випадок. Якось увечері ми прогулювались містом, і я побачив людей у футболках з надписом «Арселор». Я чув раніше про «АрселорМіттал Кривий Ріг», тож поцікавився у них, чи є на підприємстві якісь вакансії. Мені порадили звернутись у відділ кадрів, там, мовляв, підкажуть усе, що треба.

Коли ми ще виїжджали з Бахмуту, я взяв увесь пакет документів, в тому числі свій диплом про закінчення залізничного технікуму. І ось тут він мені дуже знадобився. У відділі кадрів сказали: так ви залізничник, підете працювати помічником машиніста тепловоза? Звичайно, піду. Так я потрапив у залізничний цех №2.

Прийняли мене в колективі залізничників добре, визначили на перших порах наставника. Люди ввічливі, готові допомогти. Переговорив уже з головою цехової організації ПМГУ Світланною Антонюк та вступив у Профспілку металургів та гірників України.

А ще ми з дружиною вирішили, що звідси вже не поїдемо. Навіть якщо у Бахмуті все нормалізується, залишимося у Кривому Розі. Нам тут подобається. Віримо, що все налагодиться, війна закінчиться, і в Україні запанує мир.

Спілкувався Сергій СОЛОВЙОВ